

Staturin vann 10 mill. kr. uppá 1- og 2 oyruni

Bert 20 pst. av 1- og 2 oyrunum vórðu innsend til umsmeltingar

Tað var ikki so littð, danski staturin vann vð at inndraga 1- og 2 oyruni. Tá lógin um at inndraga 1- og 2 oyruni kom í gildi, vóru fyrri umleið 14 mill. kr. av 1- og 2 oyrum í umfari. Og tá bert umleið 20 pst. av hesum vórðu innsend til umsmeltingar, var statsins inntøka millum 10 og 11 mill. kr.

Eitt nýtt fimmo-oyra í minni for

máti er nú á veg. Roknað verður við, at umleið 200 mill. fimmo-oyrur eru í umfari. Tað kostar umleið 14 oyru at framleiða eitt fimmo-oyra í núverandi støddini. Tað nýggja fimmo-oyrað, ið sum sagt verður minni, kemur ventandi íkkj at kosta meiri at framleiða enn vírdið ljóðar uppá — nevnliga fimmo oyru.

Ymisk eru monopolini

Um Noreg fær eimopol, skri var Norges Handels og Sjøfarts tðende, hevur Noreg seks stats monopolir, hesi eru Satens Kornforæring, Vinmonopolet, Norsk Medisinaldepot, Statens Fiskeriedskepsimport og Omsetningsordningen for råfisk.

Av teimum nýggju EF-löndunum er tað bara Frankariki, sum so kemur at hava fleiri statsmonopol, sæst av bókini Satslge handelsmonopoler og EF.

Frankariki hevur einahandl knýttan at tubbakki, eldför, mineralolju og oljuúrdrátt, avisappir, krúi og sprengi- evni, alkohol, kafi — og, so lögð tað ljóðar æslægg. Monopolini — einahandlin — kann vera av sera ymsum vörum, sum t.d. í Italiu, her teir fyrri fáum árum síðani hövdu staismonopolinftytan av bananum og kinin. Eftiri av statsmonopolum í Italiu er flintsenur, salt, eldför o.l., tubbakk og sigarettappir.

Svøríki hevur tvey statsmonopol, nevnliga í sambandi við

alkohol og meðisinvarur. Svøríki hevði tli fyrri fáum árum síðani eisini tubbakksmopol, sum tó varð avtikð.

Danmark hevur sum kunnugt bert statsmonopolið KGH.

Grønlandshandilin, og Finland hevur monopol vð brennivini og jórógass.

Umframt Italia hava bæði Sweitz og Eysturriki statsmonopol vð salti.

Serkønur í skattaálíkning

Søkt verður eftir manni, ið vil átaka sær starvið sum serkønur í skattaálíkning innan kommunurnar í Føroya Kommunufelag.

Roknast má við at umsøkjari má taka lut í skeiðum innan kommunalt líkningararbeiði heima eins vøl og uttanlands.

Umsøkjari, ið er revisor ella hevur HD innanfyri roknskaparfrøring, hevur fyrimum.

Løn eftir nærri avtalu.

Umsóknirnar mugu vera okkum í hendi innan 1. oktober 1973.

FØROYA KOMMUNUFELAG
Fuglatjórður.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

2. PARTUR

— Tú, Manja... Álvaratos.

Bob leit álvarsliga at henni, meðan sigarettin ferðaðist í munnklovanum.

— Hvi fer tú ikki heldur til hús?

Hon fekk annað eygnabrá.

— Til hús, hvi spyr tú slíkt?

— Tú keðir teg bert at standa her.

— Nei, als ikki, og hvat skuldi eg annars gjørt við hús?

— Tú kundi lisið í skúlabók um tínum, t.d.

Tosingarlag hansara broytist nakað.

— Eg meini, í staðin fyrri at standa her og lata tíðina fara til spillis. Tú nevndi fyrri mær, at tað stendur ikki sum best til við skúlagongd tína, og fær tú ikki meiri burtur úr matematikkini, so sleppur tú ikki upp í næsta flokk?

— Nei, eg eri vorðin leidd av skúlabókum mínum, segði hon. Eg vil heldur dansa, helt hon fram. Heldur dansa við tær...

Hon smiltist og tók í armin á honum.

— Kom Bob, kom og dansa...

— Nei, eg havi ikki stundir at dansa. Hvar varð av hinum spelmenninum?

Hon kendi á ser, sum hevði

hann bert hug at koma burtur hiðani. Hiðani, hon stóð. Hon bar kenslu av, at tað var ikki Bob, men harimóti ein fremmandur, sum stóð við lið hennara.

— Skilir tú, tók Bob aftur aftur. Vit skulu samráðast um sáttmálan. Vit ætla at leingja um tiltakið. Tað er av týðningi fyrri okkum, serstakliga fyrri meg. Tú veit, Manja, at eg eri hugaður at ganga í skúla — á akademinum, men slík skúlagongd er kostnaðarmikil. Og nú havi eg møguleikarnar at vinna nakað av peningi.

— Ja, bert tað snýr seg um tað, hugsaði hon. Kanska er tað Lis.

— Eg skilji ikki rættliga, segði hann óvitandi.

— Bob, segði Manja. Hvi ber tað okkum ikki tli at hava góða samveru?

— Av teirri orsök, at vit eru ikki børn longur. Vli eru vorðin vaksin. Framtíðarkósini má verða lögð, Vinni eg ikki henda peningin, so veri eg ongan-tið sjálvstøðugur. Og skúlagongdin, á akademinum verður aldri veruleiki.

Ræðsla kom aftur á hana.

— Bob, segði hon, og helt fast í hond hansara. Lit ikring teg, meðan eg tali til tín. Eg havi nevnliga slíka kenslu, at tað er onkur, sum hyggur at

mær.

Hann lejt seg í kring, flenti síðan.

— Tað eru óivað mangir, ið hyggja at tær. Allir hava teir langt hár...

— Tíð við tær. Eg tosi, í álv ara. Tað er onkur, sum hyggur at mær.

Hann flenti aftur.

— Sjálvandi er tað onkur, sum hyggur eftir tær. Vøkrum gentum sum tær, tað verður al tíð hugt eftir.

— Nei, ikki soleiðs, segði Manja.

Tað er nakað óhugnaligt. Eg beri kenslu av, at tað alla tíðina er onkur, sum hyggur at mær. Men eg eri óvitandi um, hvør tað er. Fáji ikki eyguni á hann.

— Tað er í lagi. Tú kann tosa. Eg liti meg í kring.

Hann hevði ryggin móti ein arji súlu í dansihöllini, meðan Manja talaði til hansara. Men Bob beit ikki merki í nakað. Ikki annað enn bert nakrir unglingar, sum prátaðu saman í einum horni.

— Eg havi borð slíka kenslu í fleiri dagar, segði Manja. Tað er onkur, sum er eftir mær.

— Tað er bert nakað, tú hugsar tær, segði Bob. Ongin inni í hesum høli hevur eyguni eftir tær, helt hann fram. Nei, eg

verði noyddur at skifta orð við hinar spælmenningar, segði hann síðan.

— Bob, dansa við mær. Bert einaferð, bað Manja.

— Nei, eg havi ikki stundir. Tað er týðningarmikið. Hinir spælmenningar biða efr mær.

Tað var tí, eg segði, at tú skuldi farð heim. Skilir tú meg ikki? Tað kann vera, at vli fáa loyvi at spæla í hesum hølunum til september mánaða, tá skul agongd mín á akademinum byrjar...

Manja var um at gráta. Hevði hann so av illum tíkið meg í armar sínar og kyst meg, hugsaði hon. Og sagt mær, at hann elskar meg. Men hvørki av hesum... Hann heldur onki av mær. Lis hevur óivað beint í framsøgu sínari. Hann er vor in góður við hana!

— Tað ber mær ikki til. Eg havi longu verið ov leingi burtur. Vit skulu tala um sáttmálan, havi eg sagt tær.

Manja hevði annan fótin harðliga í gólvjð og segði:

— So far til tína spælmann, meðni, heldur tú kanska, eg timi standa her og noyða teg?

Hon snúði ser á, og fór sín veg.

Bob lejt óvitandi at henni.

— Manja, rópti hann.

Hon helt leiðina fram, hóast hon bar tvørliga kenslu, og hóast hon í sama andardrátti hevði besta hugin at tveita seg í arm ar hansara.

— Manja, rópti hann aftur. Manja, ver ikki so...

Hon snúði ser ikki á. Helt leiðina út úr dansihølunum. Meðan hon gekk, vóru tað ein stakir, ið annaðhvørt brikslaðu ella róptu til hennara:

— Tekkilig, ha, helt ein fyrri.

— Púra víst.

— Hvat sigur tú?

— Halló, Manja, skulu tað

ikkj verða vli bæði? Kom og dansa.

Manja byrjaði at smárenna. Tárinu komu í eygu hennara. Hann biður meg fara til hús. Einsamalla. Hugsaði hon.

Hon kom út á gøtuna.

Tað var lýtt í veðrinum og stilli. Uttanfyri Hit House vóru hópin av ungfolki. Tey prátaðu. Ljóslemurnar frá ljósteयरunum fevndu víða og tær lögdu skuggar á trøini.

Hon fór eftir vegnum. Tað var almið á skuggum her um leiðir. Tað er ein partur av vøkrum dreymakenslum, spælið millum ljósini og skugg arnar, hugsaði hon. Skuggar frá húsunum, skuggar frá teim gomlu bygningunum, frá urtagorðunum, frá trønum. Ein vøkur gøta.

Hon helt leiðina fram. Har, nærum fjaldur í myrkrinum, festi hon eygað á ein skugga. Skugga av einum manni, hvørs stóða var slík, at ovari partur av líkaminum var fjaldur í myrkrinum. Var bert tliildarligur. Ein íbúgví, sum var fari in út at svala á ser? Hann hevði eina sigarett í munnklovanum. Hon hómaði glóðina í sigarettendanum.

Gongulag hennara varð skjót ari, framvið skepilsinum, yvir móti gongubreytini. Manja rætti ryggin og lat handtasku sína ferðast aftur og fram. Hon summaði seg. Tað var í veruleikanum dreymakent, bert at spáa soleiðis — hóast ein var einsamallur — uttan Bob gekk við lið hennara.

Hon hevði gingið hugsandi skamma stund, tá kenslan vítaði aftur: onkur var eftir ser.

Komin fram við einum hornum, snúði hon ser á og lea aftur um seg.

Jú, har kom hann!

(Framhald)